

Четири песме – Катарина Деспотовић

ОРОШЕНИ СТИХОВИ

Пала је роса на све моје песме.
Испаравају се на сунцу и не остаје ништа.
Тело више није тело него земља.
И душа више није душа него крв.
И тако ме једе време, и јутро и вечер.
Служим староме сату да јаче, силније куца.

Пуца ми вилица од једа и пркоса.
Више сам стуб него прав човек.

ЊИВА КОЈА САЊА

Немој ме терати да упрежем волове.
Кућа ми је пренасељена, њива пушта.
Није влажна река, ни облак, него моја уста.
Гладна сам снова.

Немој ме терати да одајем тајне.
Које баш нико нити види нити чује.
Јер угаснуће на небу звезде сјајне.
Псује. И Бог. И ђаво. И човек.

ЗАКАТАНЧЕНО НЕБО

Небо је опасно знаком бодљикаве жице.
Ивице мога напуклог срца штрче около зграда.
Град је тек ореол ђавола који се тајно шета.
Виде га старице. Деца трче парковима.
Птица зева.

Погледам около цвета да видим је ли свемир.
Није. Све се помешало док се огледа у води.
Мисао није мисао већ тек нехајна песма.
Видим колико видим. Чујем колико чујем.
Све грми па и Сунце.

Ако заспим, хоће ли бити кога да ме буди?
Смрт долази када су очи склопљене и иза поноћи.
Славуј ми се населио у врт.
Смрт. Пролазност. Тишина.

КРОЗ ПЛАЧ

Не пишем ја песме већ плачем.
Питали ме папагаји зашто се шареним.
Шта да им кажем? Ћутим.
Гледају ме како залазим за палме.
Море ме мори, океани тиште.
Све трепти.

Душа ми је пуна земље и умире.
Питали ме људи пред јутро - Што ћеш?
Што могу?! Сањарим ветар и метем.
Метлом.

Зов је увек напукло време.
Животиње говоре међу собом.
Шта могу да им кажем?
Шта могу да ми кажу?

